

Tình Yêu Đích Thực

Chu Thị Hồng Hạnh Dịch từ tiếng Nga

Năm ngoái chồng tôi, người đã bước sang tuổi 81, bất ngờ thú nhận với tôi một chuyện: ông ấy đã phải lòng một người phụ nữ khác. Và dù nghe có vẻ lạ lùng đến đâu, tôi đã quyết định giúp ông ấy.

Khi cô hàng xóm Galina kể rằng bà ấy nhìn thấy Pyotr ngồi trên ghế đá công viên, mặt đỏ bừng như một cậu trai mới lớn mỗi khi cô bán hàng ở tiệm bánh ngọt tên là Darina đi ngang qua, tôi sửng sốt đến mức không thốt nên lời. Tám mươi mốt tuổi đầu! Vậy mà trái tim lại rộn ràng như một chàng trai trẻ.

Tối hôm đó, tôi quan sát ông ấy khuấy trà lâu hơn mọi ngày, như thể đang cố gắng hòa tan những suy tư rối bời của mình cùng với những hạt đường.

- Petya (tên thân mật của Pyotr) à, anh sẽ nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra, hay để em phải tự đoán qua những tiếng thờ dãi của anh đây?

Ông ấy đặt thìa xuống, cụp mắt nhìn xuống và ngược lên nhìn tôi bằng ánh mắt đầy vẻ hối lỗi – ánh mắt mà tôi vẫn nhớ từ cái thời ông ấy lần đầu tiên làm cháy nồi cháo nấu cho tôi.

- Anh cảm thấy mình thật nực cười... như một lão già lẩm cẩm vậy.
- Tại sao?
- Tất cả là vì Darina. Chỉ cần cô ấy mỉm cười là anh lại cảm thấy như mình quay về tuổi đôi mươi.

Tôi lặng người. Năm mươi năm chung sống của chúng tôi lướt qua trước mắt.

Là Pyotr, người đã nắm chặt tay tôi khi chúng tôi vượt qua nỗi đau đầu tiên.

Là Pyotr, người luôn dậy sớm nấu bữa sáng vào mỗi Chủ nhật để tôi có thể ngủ nướng thêm một chút.

Là Pyotr, người đã ủ ấm những ngón tay tôi khi tôi khóc vì đau đớn sau ca phẫu thuật.

- Vậy anh định làm gì? - Tôi hỏi, nhẹ nhàng nắm lấy tay ông.
- Chẳng làm gì cả... Anh là chồng của em mà, Marina.

Nhưng tôi hiểu ông ấy rõ hơn bất kỳ ai trên đời này. Ông ấy đang héo hon, bị thiêu đốt từ bên trong bởi thứ tình cảm mới mẻ đang nảy nở ấy. Và rồi, tôi quyết định làm một việc mà lũ trẻ chắc chắn sẽ gọi là điên rồ: Tôi sẽ giúp ông ấy.

- Ngày mai anh hãy mặc chiếc áo sơ mi màu kem, cái áo làm anh trông trẻ ra ấy, - tôi nói một cách bình thản. - Và hãy mang hoa tặng cho Darina.
- Marina... em nói nghiêm túc chứ?
- Rất nghiêm túc. Em biết sự khác biệt giữa những cơn cảm nắng thoáng qua và tình cảm chân thành. Và tình yêu đích thực đôi khi đòi hỏi người ta phải... buông tay.

Ngón tay ông run run khi thất cà vạt. Tôi chỉnh lại cổ áo cho ông, xịt lên khăn tay một chút nước hoa của mình.

- Anh trông phong độ lắm - tôi nói. Và tôi không hề nói dối.

Ông ấy trở về không phải một mình - mà cùng với Darina. Đó là một người phụ nữ rạng rỡ, cười mở, cũng là một góa phụ, với nụ cười như thấp sáng cả căn phòng. Ba người chúng tôi ngồi uống trà... và chẳng biết từ lúc nào đã trò chuyện và cười đùa như những người bạn tâm giao lâu năm.

Giờ đây, tôi đang sống cùng con gái lớn. Còn Pyotr vẫn đến thăm tôi vào mỗi Chủ nhật, cùng với Darina và món bánh cuộn hạt anh túc tuyệt ngon của cô ấy. Chúng tôi ngồi trong vườn, và thỉnh thoảng, khi ông ấy nhìn tôi, tôi thấy trong mắt ông sự biết ơn sâu sắc, thứ ánh mắt chỉ xuất hiện khi người ta được yêu thương nhiều đến mức được trao cho tự do để hạnh phúc.

Các con thường hỏi tôi có thấy đau lòng không. Tôi trả lời thành thật: Thỉnh thoảng cũng có chạnh lòng.

Nhưng đã sống với ông ấy cả một đời, tôi muốn những năm tháng cuối đời của ông không phải chìm trong nỗi u sầu, mà được lấp đầy bởi niềm vui ngây ngô, tươi mới của một tình yêu tuổi xế chiều.

Ông ấy đã dành tặng tôi cả cuộc đời mình... Trao lại cho ông ấy một chút hạnh phúc, đó là điều nhỏ bé nhất mà tôi có thể làm. Còn món bánh của Darina thì ngon đến mức người ta có thể viết cả một bản tình ca về nó. Bạn hãy nói xem, tôi là một bà già điên rồ, hay chỉ đơn giản là một người phụ nữ hiểu rằng: Tình yêu đích thực không phải là nắm chặt tay lại để giữ lấy, mà là mở rộng đôi tay ra để trao đi?

Chu Thị Hồng Hạnh